12/04/2020

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα Κυριακής των Βαΐων

/ Επικαιρότητα

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Ιω. ιβ’ 1-18

Πρωτότυπο Κείμενο

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ’ ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ’ ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν

ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστι, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ’ ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι’ αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ᾿Ιησοῦς εἰς ῾Ιεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ’ αὐτό, καθώς ἐστι γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ’ ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ’ αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ’ αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

Νεοελληνική Απόδοση

Έξι μέρες πριν από το Πάσχα, ήρθε ο Ιησούς στη Βηθανία, όπου έμενε ο Λάζαρος, που είχε πεθάνει και ο Ιησούς τον ανέστησε από τους νεκρούς. Ετοίμασαν, λοιπόν, εκεί για χάρη του δείπνο, και η Μάρθα υπηρετούσε, ενώ ο Λάζαρος ήταν ένας απ’ αυτούς που παρακάθονταν μαζί με τον Ιησού στο δείπνο. Τότε η Μαρία πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του, κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου. Λέει τότε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους μαθητές του, αυτός που σκόπευε να τον προδώσει: «Γιατί να μην πουληθεί αυτό το μύρο για τριακόσια αργυρά νομίσματα, και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς;» Αυτό το είπε όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης και, καθώς διαχειριζόταν το κοινό ταμείο, συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σ’ αυτό. Είπε τότε ο Ιησούς: «Άφησέ την ήσυχη· αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου. Οι φτωχοί πάντοτε θα υπάρχουν κοντά σας, εμένα όμως δε θα με έχετε πάντοτε». Πλήθος πολύ από τους Ιουδαίους της πόλεως έμαθαν ότι ο Ιησούς βρίσκεται εκεί και ήρθαν για να δουν όχι μόνο αυτόν αλλά και το Λάζαρο, που τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς. Γι’ αυτό οι αρχιερείς αποφάσισαν να σκοτώσουν και το Λάζαρο, επειδή εξαιτίας του πολλοί Ιουδαίοι εγκατέλειπαν αυτούς και πίστευαν στον Ιησού. Την άλλη μέρα, το μεγάλο πλήθος που είχε έρθει για τη γιορτή του Πάσχα, όταν άκουσαν ότι έρχεται ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα, πήραν κλαδιά φοινικιάς, και βγήκαν από την πόλη να τον προϋπαντήσουν κραυγάζοντας: Δόξα στο Θεό! Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος από τον Κύριο! Ευλογημένος ο βασιλιάς του Ισραήλ! Ο Ιησούς είχε βρει ένα γαϊδουράκι και κάθισε πάνω του, όπως λέει η Γραφή: Μη φοβάσαι θυγατέρα

μου, πόλη της Σιών· να που έρχεται σ’ εσένα ο βασιλιάς σου, σε γαϊδουράκι πάνω καθισμένος. Αυτά στην αρχή δεν τα κατάλαβαν οι μαθητές του· όταν όμως ο Ιησούς ανυψώθηκε στη θεία δόξα, τότε τα θυμήθηκαν. Ό,τι είχε γράψει για κείνον η Γραφή, αυτά και του έκαναν. Όλοι, λοιπόν, εκείνοι που ήταν μαζί με τον Ιησού, όταν φώναξε το Λάζαρο από τον τάφο και τον ανέστησε από τους νεκρούς, διηγούνταν αυτά που είχαν δει. Γι’ αυτό ήρθε το πλήθος να τον προϋπαντήσει, επειδή έμαθαν ότι αυτός είχε κάνει το θαυμαστό αυτό σημείο.

Σχολιασμός

Πρώτη ημέρα της Μεγάλης Εβδομάδος η Κυριακή των Βαΐων και γίνεται αναφορά για την ταπεινή και σεμνή θα μπορούσε να την χαρακτηρίσει κανείς είσοδο του Κυρίου μας στην ιερά πόλη καθήμενος σε ένα ονάριο. Το μόνο βέβαιο είναι ότι εάν έβλεπαν οι Ρωμαίοι αξιωματούχοι την είσοδο αυτή θα εκφράζονταν με ειρωνεία, εμπαιγμό και ωμή κοροϊδία. Τον Κύριο συνόδευαν οι μαθητές του αλλά και αρκετό πλήθος το οποίο εισήλθε στην Ιερουσαλήμ για να εορτάσουν το Πάσχα. Διαδόθηκε σε πολύ σύντομο διάστημα η δράση του Ιησού Χριστού δηλαδή τα θαύματα αλλά και το ότι ανέστησε τον τετραήμερον νεκρό Λάζαρο. Ο ενθουσιασμός ήταν το συναίσθημα που επικρατούσε μαζί με την αίσθηση ότι πρόκειται για τον αναμενόμενο Μεσσία τον ελευθερωτή και βασιλιά του Ισραήλ. Στρωμένα κάτω στο δρόμο το πλήθος έστρωνε τα ενδύματα του αλλά παράλληλα κουνούσε κλαδιά φοινικών και άλλων δένδρων ως ένδειξη μεγάλης χαράς, «έκραζον λέγοντες ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου,ο βασιλιάς του Ισραήλ. Ωσαννά εν τοις υψίστοις». Ο ιερός Ευαγγελιστής μας λέγει ότι «Εσείσθη η πόλις».

Ο Κύριος δεν έρχεται ως κοσμικός βασιλέας η ως επίγειος άρχοντας με δυνάμεις στρατού για να επιβληθεί με την βία στους λαούς. Είχε έρθει «πραύς και σώζων». Πράος, ειρηνικός, συγκαταβατικός, γεμάτος καλοσύνη και επιείκεια, με μακροθυμία και υπομονή. Ο ίδιος είχε διακηρύξει προς τους μαθητές του και τα πλήθη την άπειρο του πραότητα. « Μάθετε απ’εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία»(Ματθ. ια,29). Και η πραότητα αυτή δεν έμεινε κρυμμένη μέσα στον άπειρο πλούτο των θείων αρετών του. Είχαν δοθεί ευκαιρίες να εκδηλωθεί κατά τρόπο βαθύτατα συγκινητικό και αρκετά διδακτικό για εμάς τους ανθρώπους.

Όντως αρκετά μεγάλη η υποδοχή και μάλιστα αυθόρμητη, χωρίς καμιά οργάνωση η κάποιο προσχεδιασμό. Ο Κύριος όμως έμεινε απαθής και ασυγκίνητος σε όλα αυτά που εξελίσσονται κατά την είσοδο του στην Ιερουσαλήμ γνωρίζοντας πως όλα όσα συμβαίνουν είναι προσωρινά μπροστά στα γεγονότα που πρόκειται να ακολουθήσουν. Μια θερμή υποδοχή όπου θα την διαδεχθεί η κακία και η μοχθηρία αλλά και το «άρον,άρον σταύρωσον αυτόν». Ήταν ένας λαός για τον οποίο με το στόμα του Προφήτη είχε πεί «ούτος ο λαός τοις χείλεσι με τιμά, η δε καρδία αυτού

πόρρω απέχει απ’ εμού»(Ματθ.ιε,8). Είχε έλθει να προσφέρει την σωτηρία και εκείνοι απέκρουσαν αυτή και τον Σωτήρα. Πώς να ευρανθεί λοιπόν για τις μάταιες και προσωρινές αντιδράσεις αυτού του λαου;

Ας εσκύψουμε και εμείς και με βαθύτερη περισυλλογή να δούμε το γεγονός αυτό. Η Κυριακή των Βαΐων σηματοδοτεί την έναρξη της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος. Οι ήχοι των καμπάνων θα μας καλέσουν στους Ιερούς Ναούς για να παρακολουθήσουμε τις ιερές ακολουθίες. Με τους πολλούς ύμνους ,ευαγγελικά αναγνώσματα, κατανυχτικά τροπάρια η Εκκλησία θα προσπαθήσει να μας φέρει όσο πιο κοντά γίνεται στον Γολγοθά ενώπιον του σταυρωθέντος Χριστού διαλαλώντας το «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...». Πραγματικά προκαλεί μεγάλη συγκίνηση η Αγία Εβδομάδα νιώθοντας και εμείς τον πόνο του σταυρού αλλά και τα φρικτά μαρτύρια του Λυτρωτού.

Μια κατάσταση την οποία θα διαδεχτεί το μήνυμα της χαράς δηλαδή η Ανάσταση. Εσωτερική αγαλλίαση θα μας γεμίσει το «Χριστός Ανέστη». Θα μας ευράνει το πανηγυρικό σάλπισμα του Ιερού Χρυσοστόμου: «Ανέστη Χριστός και ζωή πολιτεύεται. Ανέστη Χριστός και χαίρουσιν άγγελοι...» . Συναισθήματα χαράς, λύπης, πένθους και αγαλλιάσεως.

Τι γίνεται όμως μετά την πάροδο των άγιων αυτών ημερών; Θα παραμείνουν αυτά τα συναισθήματα δηλαδή ο συγκλονισμός του σταυρού και η χαρά της Αναστάσεως ή σαν επιφανειακά και παροδικά θα εξαλειφθούν για να εγκλωβιστούμε και πάλι στα υλικά αγαθά και την αμαρτωλή ζωή ; Άραγε θα δώσουμε την ευκαιρία στον Κύριο μας για να πει και σε εμάς «ούτος ο λαός τοις χείλεσι με τιμά, η δε καρδία αυτού πόρρω απέχει απ’ εμού»(Ματθ.ιε,8); Ας προσέξουμε και ας λάβουμε τα μέτρα μας ώστε η Μεγάλη Εβδομάδα και η κοσμοχαρμόσυνος Ανάσταση να αποτελέσουν σταθμό στην ζωή μας, πνευματική τόνωση, αφετηρία και εξόρμηση προς γεμάτη πνευματική ζωή.